

U.2022.2493

V.L.D. 8. april 2022 *i anke 10. afd. BS-25729/2021-VLR*

Dreng og hans mor frifundet for politiets regreskrav for udbetalt godtgørelse for svie og smerte m.v., som Erstatningsnævnet havde tilkendt lærer, som drengen havde slået.

Sagsnummer: BS-25729/2021-VLR

Domstol: V

Sagsnummer: BS-25729/2021-VLR

Afgørelsesdato: 2022-04-08

I 2014 gik drengen S, der da var 12 år gammel, i en specialklasse på en skole. L var lærer på skolen, og hun havde taget S med på en gåtur. S begyndte at slå en anden dreng med en kæp, og da L ville få S til at stoppe, blev L angrebet af S. Et stykke tid efter episoden blev L sygemeldt og fik diagnosen posttraumatisk belastningssyndrom. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderede senere, at der var tale om en arbejdsskade. Erstatningsnævnet traf i årene 2017-2020 4 afgørelser om udbetaling af beløb til L vedrørende dækning af godtgørelse for svie og smerte og advokatudgifter. S blev første gang orienteret om afgørelserne i september 2020 kort før, politiet (nu Civilstyrelsen) anlagde sag mod S og hans mor, M, med krav om for så vidt angik S godt 92.000 kr. og for så vidt angik M 7.500 kr., jf. § 1 i lov om [hæftelse for børns erstatningsansvar](#). S og M påstod frifindelse, idet S bl.a. anførte, at S ikke havde begået vold mod L og ikke handlet culpøst, og Erstatningsnævnets afgørelser skulle tilsidesættes. Såfremt S havde pådraget sig erstatningsansvar, skulle erstatningsansvaret bortfalde eller nedsættes efter [erstatningsansvarslovens § 24](#), stk. 1, eller [§ 24 a](#), stk. 1. S og M blev frifundet i byretten, der fandt, at det efter bevisførelsen ikke var godtgjort, at S var erstatningsansvarlig, idet L's udsagn om episoden var i modstrid med S' forklaring, og L havde ikke afgivet forklaring i retten. Det var derfor ikke godtgjort, at S havde udøvet vold i et sådant omfang, der kunne medføre, at L et år senere måtte sygemeldes. M blev herefter også frifundet. Landsretten fandt på grundlag af oplysningerne om hændelsesforløbet, herunder L's forklaring, at S havde slået L, og der forelå efter landsrettens vurdering en straffelovsovertrædelse. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring havde vurderet, at L's diagnose var forårsaget af, at hun i forbindelse med sit arbejde blev udsat for et voldeligt overfald begået af en ca. 13-årig dreng, og landsretten fandt derfor, at det måtte anses for mere sandsynligt, at L's diagnose ikke ville være indtrådt uden S' handling, end at diagnosen ville være indtrådt også uden handlingen. Skaden måtte således anses for forårsaget af S, og der forelå derfor et erstatningsansvar. Efter oplysningerne om S' personlige og økonomiske forhold fandt landsretten efter en samlet vurdering, at S' erstatningsansvar helt skulle bortfalde, jf. [erstatningsansvarslovens § 24 a](#). Med denne begrundelse blev S og M også frifundet i landsretten.

(Mogens Heinsen, Marie Kathrine Nielsen og Rasmus Lindhardt Jensen (kst.)) *Sydøstjyllands Politi (adv. Aleksander Lind, Kbh.) mod S og M (adv. Kim Stensgård, Ringkøbing)*

Retten i Hernings dom 29. juni 2021, BS-38557/2020-HER

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 2. oktober 2020. Sydøstjyllands Politi har fremsat krav om regresbetaling mod S og M, for en erstatning udbetalt i henhold til [offererstatningsloven](#).

Sagsøgeren, Sydøstjyllands Politi, har fremsat følgende påstand:

1. Sagsøgte S tilpligtes til sagsøgeren at betale kr. 92.813,51 med tillæg af sædvanlig procesrente af kr. 74.825,00 fra den 2. november 2020.

Påstanden svarer til det beløb, som forurettede har fået udbetalt i erstatning for svie og smerte og til dækning af advokatombkostninger.

Påstanden fremkommer således:

- Svie og smerte, jf. erstatningslovens § 3, kr. 74.825,00
- Udgifter til advokatbistand kr. 9.000,00
- Renter i henhold til [erstatningsansvarslovens § 16](#) kr. 8.988,51 I alt kr. 92.813,51

2494

2. Sagsøgte M tilpligtes til sagsøgeren at betale kr. 7.500,- med tillæg af sædvanlig procesrente fra 2. november 2020.

Sagsøgte, S, har fremsat påstand om frifindelse.

Sagsøgte, M, har fremsat påstand om frifindelse.

Oplysningerne i sagen

Det fremgår af sagen, at S som elev på en skole var involveret i en episode med en lærer, L, den 19. maj 2014. Der blev den 21. maj 2014 sendt en underretning til Billund Kommunes Familieafdeling i anledning af episoden. Underretningen er sendt af skolens afdelingsleder.

Af underretningen fremgår blandt andet:

»...

Fremsendes iflg. aftale med rådgiver.

Samtale via akuttelefonen i forbindelse med hændelse på ... Skole mandag d. 19.05.14, hvor samtalen modtages som en underretning. Nedenstående beskriver hændelsesforløbet med elev S - og skal samtidig udtrykke en stor bekymring for S' generelle trivsel.

S går i specialklassen på ... Skole. Han startede sit skoleforløb på skolen i normalklasse men blev i løbet af de første skoleår visiteret til specialklasserækken pga. generelle indlæringsvanskeligheder. Specialklasserne er

nu under udfasning og S er tilknyttet en 5.kl. i ca. 12 ugentlige lekt. Resten af sin undervisning modtager han i specialklassens udskolingsklasse sammen med 15 andre elever.

Mandag ved 13.00-tiden modtager jeg et opkald fra lærer L, som fortæller, at hun har brug for hjælp, idet en af eleverne - S - er gået amok og har slået begge lærere og en klassekammerat. De befinder sig i nærheden af Netto i X-by og tør ikke gå hjem, da de frygter stenkast og andre ubehageligheder fra S.

Jeg henter gruppen ved at køre frem og tilbage til skolen 3 gange. Alle er meget påvirkede af episoden. Nogle af børnene græder. Efter at have sendt eleverne hjem fortæller de to lærere flg.:

Efter frokostpausen skal klassen på bytur, og man spørger S, om han vil deltage, da han er netop i gang med anden aktivitet. Han vil gerne deltage, men starter turen med at holde skolens hoveddør for de øvrige elever, så de ikke kan komme ud og efterfølgende klapre truende med et låg til en container.

På turen ned i byen driller S A - en kammerat i klassen - han kalder ham Baby A - en anden kammerat driller han med at hendes storebror er død. Lærerne forsøger forgæves at guide samværet og skabe en god stemning men på et tidspunkt vurderer de, at det ikke lykkes.

L beder S følge med hende tilbage til skolen, hvilket han nægter. Hun tager da bestemt om hans ryg, hvilket medfører at S griber fat i hendes hår og hiver hende ned på knæ, så hun slår hul på bukser og knæ. Herefter tildeles hun adskillige knytnæveslag i mave og på arme samt slag med kæp/pind.

Da den anden lærer, som er gået i forvejen med de øvrige elever, når til undsætning uddeles han et knytnæveslag på kæben og kradses og slås med en pind S har samlet op på vejen. Ligeledes truer S læreren med at en rocker nok skal komme og banke ham.

S gemmer sig herefter og klassen bevæger sig hjem mod skolen, hvor S kommer frem fra buskadset og overfalder A som tildeles slag af pind i hoved og på hånd.

Efterfølgende kaster S med knytnævestore murbrokker, hvilket gør gruppen meget utryg og bange.

Nogle af eleverne græder. L ringer så efter hjælp på skolen. S formodes at være på vej hjem.

På skolen er skolens sikkerhedsudvalg tilfældigvis på vej rundt på skolen. De oplever at S kaster med sten på legepladsen, før han forlader skolen.

Jeg finder det meget bekymrende, at S udviser en så voldsom adfærd.

Adfærden er selvfølgelig ikke tilstedelig på skolen og udelukker S fra det samvær og den accept, vi tænker han så desperat søger. Der har gennem skoleåret været en tiltagende udvikling i S' brug af vold og grimt sprog - 5. kl. har han slået en pige for at holde døren for ham og personalet omkring ham beskriver en dreng som ikke vil lytte til og har svært ved at forstå sin andel i konflikter.

S er på tomandshånd med en voksen ofte en sød og fornuftig dreng at tale med.

S har for tiden samtaler med psykolog ... dels pga manglende trivsel samt pga testning.

...«

Af Erstatningsnævnets afgørelse af 4. oktober 2017 fremgår, at L blev tilkendt halv erstatning med følgende begrundelse:

»...

Nævnet har besluttet, at Deres klients godtgørelse samt den eventuelle yderligere erstatning eller godtgørelse, som Deres klient fremover måtte blive tilkendt, skal nedsættes med ½.

Nævnet har lagt vægt på, at der er forløbet ca. 1 år fra hændelsen og til, at Deres klient blev sygemeldt, samt at det fremgår af Deres klients lægejournal, at hun sygemeldte sig grundet stress.

Nævnet har endvidere lagt vægt på journalblad fra Arbejdsmedicinsk ambulatorium, hvor det af notat af 12-01-2016 fremgår, at Deres klient efter tilskadekomsten den 19-05-2014 oplevede at være bange for at blive udsat for chikane af elevens far, samt at det blev vurderet, at der var tale om en uspecificeret angsttilstand oven i PTSD-tilstanden. Nævnet har endeligt lagt vægt på, at det fremgår af Deres klients lægejournal, at hun primo oktober skulle starte i virksomhedspraktik på sin egen arbejdsplads, at Deres klient i skema af 16-10-2015 til Arbejdsskadestyrelsen har oplyst, at hun

2495

påbegyndte praktik på egen arbejdsplads fra uge 44 igangsat af Jobcenteret, samt at Deres klient den 07-06-2016 til speciallæge ... har oplyst, at hun den 01-01-2016 gled over i delvis raskmelding.

...«

Af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af februar 2018 fremgår i begrundelsen for at vurdere episoden som en arbejdsskade blandt andet:

»...

Vi vurderer, at skaden i form af posttraumatisk belastningsreaktion er forårsaget af, at du i forbindelse med dit arbejde blev udsat for et voldeligt overfald begået af en cirka 13-årig dreng. Drengen angreb dig med en stor tung kæp og slog dig på arme og krop. Han hev dig i håret og du blev væltet omkuld og derefter sparket. Til sidst hentede drengen fire store sten, der var på størrelse med brosten. Du undgik at blive ramt af stenene. Din mandlige kollega, som var med, turde ikke afværge angrebet, hvilket du blev chokeret over. Du var efter hele oplevelsen forslået, oprevet og urolig.

Derfor anerkender vi din posttraumatiske belastningsreaktion som en arbejdsskade.

...«

Erstatningsnævnet har den 19. maj 2019 truffet ny afgørelse i sagen, hvoraf blandt andet fremgår:

»...

Nævnet har den 08-12-2017 modtaget en e-mail fra dig, hvorved du har anført, at du ikke er enig i nævnets beslutning om at nedsætte din klients erstatning med ½ som følge af skadeskonkurrerende årsager. I den

forbindelse har du redegjort for hændelsesforløbet og henvist til statusattest af 16-11-2017 og speciallægeerklæring af 08-06-2016 fra speciallæge

Nævnet har endvidere den 27-02-2018 modtaget Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af 27-02-2018, hvoraf det fremgår, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har fastsat din klients varige men til 15 %. Nævnet har desuden modtaget Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af 16-04-2018, hvoraf det fremgår, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har fastsat din klients tab af erhvervsevne til 30 %.

Nævnet har herefter besluttet ikke at nedsætte din klients erstatning med 1/2.

...«

Af lægeerklæring af 26. juni 2019 fra egen læge fremgår, at L har været sygemeldt fra maj 2015 til 1. august 2016.

Sydøstjyllands Politi har den 2. oktober 2020 truffet afgørelse i medfør af [offererstatningsloven](#) om at kræve erstatningen godtgjort af S.

S har forklaret, at han gik på ... Skole i X-by i 2014. Han var nok 12 år. Han er 19 år i dag. Han kan godt huske episoden. Han gik en tur sammen med klassen. Han blev uvenner med L, og så tog hun rundt om ham bagfra. Han tog fat i hendes arm for at komme fri. Han ved ikke, hvorfor hun gjorde det. Han tror, at han gik lidt i chok. Der havde nok været nogle uoverensstemmelser forinden. Han husker det ikke helt. Han reagerede ved tage fat i hendes arm for at komme fri. Han så ikke mere til, om der skete noget med hende. Han gik ind på skolen igen. Han så ikke, at hun skulle være faldet. Han gik bare derfra.

Han har ikke slået med en kæp. Han havde ikke nogen pind eller kæp. Det passer ikke, at han har sparket hende. Han husker ikke, at han skulle have kastet med sten. Han tror ikke, at han har kastet noget, men han ved det ikke. Det passer ikke, at han har slået hende med knytnæveslag.

Der skete ikke noget på skolen bagefter. Han tog hjem, da skoledagen var ved at slutte, og så kom han næste dag, som han plejede. L var lærer på skolen, men hun var ikke hans faste lærer. Han tror, at hun var med på turen, fordi der ikke var andre lærere. Han ved ikke, om hun kom på skolen i tiden derefter.

Han går på ... i Y-by. Han er på køkkenlinjen. Han ved ikke, hvad det hedder.

Han får kontanthjælp, tror han. Han tror, at han skal være på erhvervsskolen i 3 år. Han er i gang med første år. Han ved ikke, hvad han kommer til at tjene, når han er færdig. Han tror ikke, at han har en forsikring, der kan hjælpe ham med at betale så stort et beløb.

Parternes synspunkter

Sydøstjyllands Politi har i påstandsdokument af 29. marts 2021 gjort følgende synspunkter gældende:

»...

Det gøres overordnet gældende, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte Erstatningsnævnets afgørelser, hvorefter forurettede som følge af volden den 19. maj. 2014 er berettiget til svie og smerte for perioden 4. maj 2015 til 1. august 2016 samt advokatomkostninger.

Der er herunder ikke grundlag for at tilsidesætte Erstatningsnævnets vurdering, hvorefter der er årsagssammenhæng mellem volden, som forurettede har været udsat for, og forurettedes sygeforløb i perioden fra den 4. maj 2015 til den 1. august 2016.

Sagsøgte, S, er forpligtet til at betale det beløb, som staten i henhold til Erstatningsnævnets afgørelser har udbetalt til forurettede.

Sagsøgte, M, er forpligtet til at betale kr. 7.500,00 som følge af de handlinger, som sagsøgte, S, har begået.

For så vidt angår rentekravet, støttes dette på, at Sydøstjyllands Politi ved afgørelse af 2. oktober 2020 har fremsat betalingskrav i overensstemmelse med rentelovens § 3, stk. 2.

4.1 Ansvarsgrundlag og hændelsesforløb

Forurettede anmeldte ikke episoden den 19. maj 2014 til politiet, hvorfor der i denne sag ikke foreligger en

2496

straffedom. Erstatningsnævnet har imidlertid i medfør af offererstatningslovens § 1 vurderet, at den skadevoldende adfærd var en overtrædelse af straffeloven, og at forurettede derfor var berettiget til svie og smerte samt advokatomkostninger.

Sagsøgte S bestrider, at han har udsat forurettede for vold.

Sagsøger fastholder det beskrevne hændelsesforløb og henviser i den forbindelse til de notater, der er skrevet i umiddelbar forlængelse af episoden den 19. maj 2014. Der henvises bl.a. til underretning til Familieafdelingen i Billund Kommune af 21. maj 2014 hvoraf det fremgår, at S i forbindelse med en klassesur drillede nogle kammerater. Forurettede, som var lærer i den specialklasse, som sagsøgte var tilknyttet, bad ham følge med tilbage til skolen, hvilket han nægtede. Forurettede tog herefter bestemt om hans ryg, hvilket medførte, at sagsøgte greb fat i hendes hår og hev hende ned på knæ, så hun slog hul på bukser og knæ, ligesom hun blev tildelt adskillige knytnæveslag i mave og på arme samt slag med kæp/pind.

Herudover henvises der til epikrise fra forurettedes egen læge, hvoraf det fremgår, at forurettede som følge af voldsepisoden den 19. maj 2014 blev diagnosticeret med PTSD. Der kan også henvises til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fandt, at der var årsagssammenhæng mellem voldsepisoden den 19. maj 2014 og forurettedes arbejdsskade i form af overfaldet.

På baggrund af sagens akter gøres det således sammenfattende gældende, at det er dokumenteret, at forurettede har været udsat for en straffelovsovertrædelse.

4.2 Rækkevidden af prøvelsen

Grundlaget for Sydøstjyllands Politis regreskrav er Erstatningsnævnets afgørelser. Sydøstjyllands Politi har dog ikke til opgave at efterprøve Erstatningsnævnets afgørelser, men alene at påse, at der er tilstrækkeligt grundlag for at gøre regres mod gerningsmanden for den straffelovsovertrædelse, som har foranlediget udbetaling af erstatning og godtgørelse efter offererstatningsloven.

Politiets regresadgang over for skadevolderen er i medfør af lovens § 17 alene betinget af, at der er ydet erstatning og godtgørelse til forurettede, samt at forurettede har et krav mod skadevolderen. I disse sager er politiet hverken forpligtet eller berettiget til at lægge den erstatningsretlige vurdering, som Erstatningsnævnet har foretaget, uprøvet til grund. Politiet skal derimod foretage en individuel vurdering af, om der skal rejses regreskrav mod skadevolderen. Det er i den sammenhæng dansk rets almindelige regler om skadevolders erstatningsansvar, der er afgørende for, om politiet beslutter at forfølge skadevolderen, jf. Cirkulæreskrivelse af 24. februar 1998.

Sagsøger forstår S's anbringender således, at han bestrider, at Erstatningsnævnets afgørelser er gyldige og korrekte.

Skadevolder anses endvidere ikke for at have partsstatus i forhold til sagens behandling ved Erstatningsnævnet og er heller ikke af lovgiver tillagt indsigelsesadgang i forhold til de særlige betingelser for adgang til offererstatningsordningen, jf. også bemærkningerne herom ovenfor.

Skadevolders indsigelser mod statens regreskrav er således begrænset til de indsigelser, som skadevolder ville kunne rette mod skadelidte, såfremt skadelidte rettede sit krav direkte mod skadevolderen, jf. ordlyden af [offererstatningsloven § 17](#).

Politiets regreskrav er som udgangspunkt klassificeret som et almindeligt afledet regreskrav mod en ansvarlig skadevolder, jf. [U2015.944H](#) modsætningsvist. Dette medfører også, at skadevolderen som udgangspunkt hverken skal stilles dårligere eller bedre, end hvis kravet var rettet direkte fra skadelidte mod skadevolder.

Med andre ord skal de sagsøgte ikke tillægges en særlig indsigelsesadgang, som de sagsøgte ikke ville have over for forurettede alene som følge af, at det i denne sag er staten, der har betalt forurettede den erstatning, som de sagsøgte er ansvarlig for.

Det følger af Højesterets dom af 14. maj 2020 ([U2020.2390H](#)), hvor Højesteret udtalte:

»I det omfang der ydes erstatning efter offererstatningsordningen, indtræder staten i skadelidtes krav mod skadevolderen, jf. [offererstatningslovens § 17](#). Højesteret finder, at det følger af bestemmelsen, at skadevolder i en regressag har samme indsigelser over for staten, som skadevolder ville have i en erstatningssag direkte mellem skadelidte og skadevolder. Skadevolder kan dermed gøre gældende, at dansk rets almindelige regler om en skadevolders erstatningsansvar ikke er opfyldt, herunder at der ikke foreligger årsagssammenhæng mellem lovovertrædelsen og skadelidtes skade. Højesteret finder endvidere, at der under en sådan efterfølgende regressag mod skadevolder ikke kan ske en prøvelse af, om Erstatningsnævnets afgørelse er ugyldig f.eks. på grund af manglende overholdelse af fristregler. Det bemærkes herved, at det som anført er skadelidtes krav mod skadevolderen, som staten indtræder i, og at regreskravets berettigelse derfor beror på en prøvelse af skadelidte krav og ikke af gyldigheden af Erstatningsnævnets afgørelse.«

De sagsøgte kan således efter de almindelige indtrædelsesregler gøre de samme indsigelser gældende mod kravet, som de sagsøgte ville have haft mulighed for over for forurettedes erstatningskrav. Derimod kan der ikke ved en regressag ske en prøvelse af, om Erstatningsnævnets afgørelse er ugyldig.

Syddøstjyllands Politi skal ikke ved behandling af regreskravet forholde sig til, om der i forbindelse med

sagens behandling ved Erstatningsnævnet har været grundlag for at dispensere fra de regler, der f.eks. gælder i forhold til anmeldelse af et krav efter [offererstatningsloven](#). Der henvises i den forbindelse også til [U2020.2390H](#), hvor Højesteret udtalte at:

»Skadevolder i en regressag har samme indsigelser over for staten, som skadevolder har i en erstatningsag direkte mellem skadelidte og skadevolder, og at skadevolder dermed kan gøre gældende, at dansk rets almindelige regler om erstatningsansvar ikke er opfyldt. Derimod kan der under en regressag mod skadevolder ikke ske prøvelse af, om Erstatningsnævnets afgørelse er ugyldig f.eks. på grund af manglende, overholdes af fristregler.«

Spørgsmål om rettidig anmeldelse efter [offererstatningslovens § 10](#) rækker derfor ud over det, der kan prøves i denne sag mod politiet. Erstatningsnævnet er endvidere ikke part i retssagen og har dermed ikke mulighed for at varetage nævnets interesser. S' anbringender om ugyldighed af Erstatningsnævnets afgørelse må af denne grund afvises, jf. [U2020.2390H](#).

4.3 De sagsøgte er ikke part i Erstatningsnævnets sag

Det følger af [§ 7 i bekendtgørelse nr. 824 af 26. juni 2013](#) om forretningsorden for Erstatningsnævnet, at skadevolderen ikke efter det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb anses som part i sagen ved Erstatningsnævnet. Sagen ved Erstatningsnævnet er et inter partes anliggende mellem forurettede og det offentlige. Det betyder, at skadevolderen ikke har nogen partsbeføjelser i sagen ved Erstatningsnævnet.

Skadevolderen har således ikke ret til at udtale sig eller til at blive hørt i forbindelse med sagens afgørelse, men er derimod berettiget til aktindsigt efter [forvaltningsloven](#), i det omfang akterne i nævnets sager indeholder oplysninger om skadevolderen selv. Dette kan f.eks. være, for så vidt angår eventuelle domme og retsbøger.

Det bemærkes, at de sagsøgte i regressagen har haft mulighed for at komme med indsigelser mod kravet over for sagsøgeren, herunder mod Erstatningsnævnets afgørelse og grundlaget herfor. Hertil kommer, at de sagsøgte på helt sædvanlig vis har mulighed for at føre beviser og forklare sig direkte for den dømmende ret.

Det er med andre ord uden betydning for sagen, når de sagsøgte i svarskriftet anfører, at:

»Ingen af de sagsøgte er efter 19. maj 2014 orienteret om, at der evt. ville blive rejst erstatningskrav som følge af episoden den 19. maj 2014, førend at de sagsøgte er orienteret om nærværende sagsanlæg i oktober 2020 [rettelig september 2020, jf. bilag 6, 7 og 8], altså mere end 6 år efter episoden.«

Det bestrides således, at den omstændighed, at de sagsøgte ikke blev hørt i forbindelse med Erstatningsnævnets afgørelser i sagen, skulle have den retsvirkning, at Erstatningsnævnets afgørelser ikke bør tillægges (afgørende) bevisværdi, idet det i sagens natur følger af [offererstatningsloven](#) og dennes system, at det er Erstatningsnævnets afgørelse, der danner grundlag for regreskravet.

4.4 Forældelse

Med henvisning til [U2015.944H](#) gøres det gældende, at kravet ikke er forældet. Ved dommen blev det fastslået, at forældelsesfristen for et regreskrav efter [offererstatningslovens § 17](#) først begynder at løbe, når Erstatningsnævnet har truffet afgørelse. Højesteret anførte:

»Offererstatningsordningen indebærer, at staten bl.a. kan yde erstatning og godtgørelse for personskade, der forvoldes ved overtrædelse af [straffeloven](#), i det omfang visse nærmere angivne betingelser er opfyldt. Efter loven træffes afgørelsen om de pågældende krav mod staten af Erstatningsnævnet.

Først når den skadelidte har ansøgt om erstatning fra staten, og Erstatningsnævnets afgørelse foreligger, har politiet grundlag for at træffe afgørelse om, hvorvidt der i medfør af [offererstatningslovens § 17](#) skal gøres regreskrav gældende mod en ansvarlig skadevolder. På denne baggrund finder Højesteret, at der foreligger særlige omstændigheder, således at den treårige forældelsesfrist for regreskravet først begynder at løbe, når Erstatningsnævnet har truffet afgørelse om det pågældende krav, jf. [forældelseslovens § 2](#), stk. 1.«

I denne sag har Erstatningsnævnet truffet sin første afgørelse i sagen den 4. oktober 2017 (bilag 2), og stævningen mod de sagsøgte er udtaget den 2. oktober 2020, hvilket er inden for den 3-årige forældelsesfrist efter [forældelseslovens § 3](#), jf. lovens § 2, stk. 1. Sydøstjyllands Politis regreskrav mod de sagsøgte er derfor ikke forældet.

4.5 Årsagssammenhæng og adækvans

Det er godtgjort, at der er årsagssammenhæng mellem den forsætlige voldsudøvelse, sagsøgte, S, har udøvet mod forurettede, og de skader forurettede herved er blevet påført. At de slag, sagsøgte gav forurettede, kunne medføre et sygeforløb må have været påregneligt for sagsøgte. Det forhold, at skadelidtes sygdomsforløb først begyndte ca. 1 år efter episoden, kan ikke føre til en ændret adækvans vurdering.

Det følger af Højesterets praksis, at kravene til bevis for årsagssammenhæng lempes, hvis skadevolderens handling er begået med forsæt eller grov uagtsomhed, det vil sige klar culpa. I sager om voldsudøvelse er beviset for årsagssammenhæng på den baggrund lempeligt, jf. [U2002.1496H](#). Det bestrides, at volden i [U2002.1496H](#) adskiller sig fra denne sag. Volden blev i begge sager udført med knytnæveslag. I nærværende sag blev forurettede endvidere tildelt slag med en kæp/pind.

Dette gælder også i sager om voldsofferregres, hvor de skadegørende handlinger pr. definition begås forsætligt.

2498

Herefter anses det for tilstrækkeligt at statuere årsagsforbindelse, at det bedømmes som mere sandsynligt, at skaden vil være indtrådt uden volden, end at skaden ville være indtrådt også uden den udøvende vold, jf. f.eks. [U2017.2307V](#). I denne sag er der tale om *forsætlig* vold, som utvivlsomt kan have været årsag til de opståede skader og gener hos forurettede, der forårsagede forurettedes sygemelding i perioden 4. maj 2015 til 1. august 2016.

Erstatningsnævnet har da også i sine afgørelser (bilag 2, 3, 4 og 5) udtrykkeligt anført, at erstatningen er tilkendt »som følge af hændelsen den 19.05.2014«, ligesom Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i sine afgørelser af 27. februar 2018 og 16. april 2018 udtaler »Ulykken den 19. maj 2014 er en arbejdsskade« »Dit tab af erhvervsevne på grund af arbejdsskaden er 30 procent« og »vi vurderer at dit mén efter arbejdsskaden er 15 procent«.

I sager, hvor der foreligger en udtalelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, må det ved bevisbedømmelsen også tages i betragtning, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring under medvirken af lægefaglig kundskab og gennem behandling af et stort antal sager har oparbejdet en omfattende viden og en særlig erfaring i at foretage de pågældende vurderinger om årsagssammenhæng, erhvervsevnetab samt svie og smerte.

Det forhold, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings har vurderet, at der er årsagssammenhæng mellem hændelsen og forurettedes længerevarende gener, støtter det forhold, at der ligeledes foreligger årsagssammenhæng mellem hændelsen og forurettedes sygeforløb.

Det fremgår da også af forurettedes lægeerklæringer, at forurettede som følge af overfaldet den 19. maj 2014 har haft øget træthed, øget alertness, følsom for lyde, lugte, lys, flashbacks, undgåelsesadfærd, søvnproblemer, koncentrationsproblemer og hukommelsespåvirkning. Forurettedes sygdomsforløb har været kompliceret af, at der er tale om en posttraumatisk belastningsreaktion. Det fremgår videre, at der er overensstemmelse mellem forurettedes klager samt de objektive fund. Hertil kommer, at forurettede ikke før hændelsen den 19. maj 2014 havde haft forudbestående lidelser, som har betydning for den nuværende tilstand.

Selv i det tilfælde, at det kan godtgøres, at forurettede har en særlig følsomhed i relation til psykiske skader eller er særligt sårbar, følger det af retspraksis, eksempelvis [U1996.1334H](#) og [U2012.276H](#), at en sådan følsomhed er uden betydning for den erstatningsretlige årsags- og adækvansbedømmelse, jf. det almindelige erstatningsretlige princip om at »tage skadelidte, som skadelidte er«. Voldsepisoden var således utvivlsomt egnet til at medføre de anførte gener hos forurettede. Erstatningsnævnet har på den baggrund tilkendt forurettede godtgørelse for svie og smerte samt i øvrigt erstatning for udgifter til advokatbistand.

Det følger desuden af praksis, at det i relation til svie- og smertegodtgørelse er afgørende, om en hændelse kan anses for at være udløsende faktor til sygemeldingen, og om generne som følge af den skadegørende handling efterfølgende har været medvirkende til sygemeldingen under hele sygeperioden, jf. bl.a. dommene [U2012.1838H](#) og [U2013.508H](#).

4.6 Lempelse efter §§ 24 og 24 a

Det følger af [erstatningsansvarslovens § 24](#), stk. 1, at erstatningsansvar kan nedsættes eller bortfalde, når ansvaret vil virke urimeligt tyngende for den erstatningsansvarlige, eller ganske særlige omstændigheder i øvrigt gør det rimeligt. Det skal fremhæves, at der ved vurderingen efter § 24 skal lægges vægt på bl.a. ansvarets beskaffenhed, og at der sædvanligvis ikke sker lempelse, når det ansvarspådragende forhold er begået forsætligt, jf. bl.a. [U1995.443H](#), [U2002.1496H](#), [FED2004.767V](#), [FED2012.2Ø](#) og [U2015.944H](#).

Det følger af [Erstatningsansvarslovens § 24 a](#), stk. 1, at børn under 15 år er erstatningspligtig for samme skadegørende handlinger efter samme regler som personer over denne alder. Dog kan erstatningen nedsættes eller endog helt bortfalde, for så vidt det findes billigt på grund af manglende udvikling hos barnet, handlingens beskaffenhed og omstændigheder i øvrigt, derudover navnlig forholdet mellem den skadegørendes og den skadelidendes evne til at bære tabet og udsigten til, at skaden kan fås godtgjort hos andre.

I relation til vurderingen efter [erstatningsansvarslovens § 24](#), stk. 1, gøres det nærmere gældende, at lempelse af erstatningsansvaret ved forsætlig voldsudøvelse forudsætter, at der foreligger særlige omstændigheder.

Indstævnte har ikke godtgjort, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder, og der er derfor ikke grundlag for at nedsætte erstatningsansvaret i medfør af denne bestemmelse.

I den forbindelse skal det fremhæves, at domstolene er meget tilbageholdende med at anvende lempelsesreglen i [erstatningsansvarslovens § 24a](#), stk. 1. Det fremgår f.eks. af [FED2013.24Ø](#), hvor en 14-årig elev på en specialskole trak en stol væk, netop som læreren skulle sætte sig på den, hvorved der skete personskade. Eleven var erstatningsansvarlig for skaden, og der var ikke grundlag for lempelse efter [erstatningsansvarslovens §§ 24](#) eller [24a](#), samt [FED2011.243Ø](#), hvor en 10-årig skadevolder sprang op på sin lærer, som stod op eller sad på en stol med front mod en bogreol, hvorved læreren faldt ned på gulvet.

Skadevolderen burde efter sin alder have indset, at hans handlemåde indebar risiko for, at læreren kunne falde og derved komme til skade. Skadevolder var erstatningsansvarlig for skaden jf. [erstatningsansvarsloven § 24 a](#) 1. pkt.

2499

S' strafbare handling er begået forsætligt, hvilket i det hele taler imod erstatningsansvarets lempelse. Henset til S' alder på gerningstidspunktet burde han have indset, at hans handlemåde kunne forårsage skade på forurettede.

Det bemærkes endvidere, henset til erstatningsbeløbets begrænsede størrelse, at erstatningskravet ikke vil være urimeligt tyngende for S, ligesom der ikke i øvrigt er fremkommet oplysninger, der kan begrunde en lempelse efter reglerne i [erstatningsansvarslovens §§ 24 og 24 a](#).

Sammenfattende gøres det gældende, at der ikke er grundlag for at lade sagsøgte erstatningsansvar nedsætte eller bortfalde efter [erstatningsansvarslovens §§ 24, stk. 1, eller 24 a, stk. 1](#).

...«

S har i påstandsdokument af 14. april 2021 gjort følgende synspunkter gældende:

»...

Til støtte for frifindelsespåstanden gøres følgende anbringender gældende:

At erstatningsnævnets afgørelse skal tilsidesættes således, at der ikke var grundlag for at tilkende forurettede svie og smerte for perioden 4. maj 2015-1. august 2016 samt advokatombudsninger.

At sagsøgte 1[S] ikke har begået vold over for L 19. maj 2014 og dermed ikke har overtrådt [straffeloven](#).

At sagsøgte 1's handling d. 19. maj 2014 ikke var retsstridigt.

At sagsøgte 1 ikke har handlet culpøst.

At det er hovedreglen efter [offererstatningslovens § 10](#), stk. 1, at det er en betingelse, at for at der kan ske tilkendelse af erstatning, at der er sket anmeldelse til politiet inden 72 timer efter hændelse, hvilket ikke er tilfældet.

At der ikke er kausalitet mellem hændelsen d. 19. maj 2014 og skadelidtes sygdomsforløb i perioden 4. maj 2015-1. august 2016, i hvilken forbindelse det bemærkes, at skadelidtes sygdomsperiode først er startet knap et år efter episoden d. 19. maj 2014.

At kravene til beviserne for årsagssammenhæng ikke er mere lempelige i denne sag, end de krav, der normalt stilles.

At der ikke foreligger adækvans mellem hændelsen d. 19. maj 2014 og de skader, som forurettede har pådraget sig.

At såfremt sagsøgte 1 har pådraget et erstatningsansvar, der skal erstatningsansvaret nedsættes eller bortfalde efter [erstatningsansvarslovens § 24](#), stk. 1 eller [§ 24 a](#), stk. 1.

At sagsøgte, M, ikke er forpligtiget til at betale kr. 7.500,00 som følge af den episode, som sagsøgte S var involveret i d. 19. maj 2014.

...«

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Retten begrundelse og resultat

Retten lægger til grund, at der den 19. maj 2014 på en tur uden for skolens rammer var en episode mellem lærer L og elev S, idet L tog fat i S for at få ham med tilbage til skolen, og S reagerede fysisk herpå. Retten har ingen oplysninger om, at hændelsen fik konsekvenser for S' skolegang på denne skole.

L blev sygemeldt i maj 2015 og har ad to omgange modtaget erstatning fra Erstatningsnævnet, i første omgang med ½ erstatning, blandt andet som følge af, at der var forløbet ca. 1 år fra hændelsen til hun blev sygemeldt, og fordi det fremgik af hendes sygejournal, at hun sygemeldte sig grundet stress.

Retten lægger til grund, at Erstatningsnævnets afgørelse træffes ud fra patientens beskrivelse af den episode, som har udløst de symptomer, som patienten angiver at have. Patientens forklaring lægges uprøvet til grund for nævnets vurdering. Retten kan i den forbindelse konstatere, at der er en ikke uvæsentlig forskel i beskrivelsen af episoden, som den fremgår af notat af 21. maj 2014 og af afgørelsen fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af 27. februar 2018

L har ikke afgivet forklaring i retten, og hendes udsagn om episoden er alene gengivet af tredjemand. Retten finder på denne baggrund ikke, at der - mod S' modstridende forklaring - er det fornødne grundlag for at lægge vægt på de beskrivelser af hændelsen, som ligger til grund for sagen. Det er ligeledes uoplyst, hvornår og hvorledes L's symptomer er opstået og har udviklet sig, idet hun først et år senere blev sygemeldt.

Det er på denne baggrund ikke godtgjort, at S den 19. maj 2014 udøvede vold mod L i et sådant omfang, at denne episode medførte, at hun et år senere måtte sygemeldes.

Retten finder det herefter ikke på det foreliggende grundlag godtgjort, at S er erstatningsansvarlig for det tab i form af godtgørelse for svie og smerte og dækning af advokatomkostninger, som L har fået dækket hos Offererstatningsnævnet, hvorfor S frifindes for Sydøstjyllands Politis påstand om regresbetaling.

Med samme begrundelse frifindes M for kravet.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 28.000 kr., med tillæg af moms, i alt 35.000 kr. S og M er ikke momsregistreret.

Retten har lægt på, at kravet mod M ikke findes at have medført selvstændig sagsbehandling af betydning for sagens omfang, hvorfor sagsomkostningerne fastsættes som et samlet beløb.

...

Vestre Landsrets dom

Retten i Herning har den 29. juni 2021 afsagt dom i 1. instans (...).

Påstande

Appellanten, Sydøstjyllands Politi, har nedlagt endelig påstand om, at S tilpligtes til Sydøstjyllands Politi at betale 92.813,51 kr. med procesrente af 74.825,00 kr. fra den 2. november 2020, og at M af beløbet tilpligtes in solidum med S at betale 7.500 kr. med procesrente fra den 2. november 2020.

De indstævnte, M og S, har påstået dommen stadfæstet.

Supplerende sagsfremstilling

Der er fremlagt supplerende bilag for landsretten, herunder anmeldelse af arbejdsulykke af 21. maj 2014 fra ... Skole, journalnotat fra Sydvestjysk Sygehus vedrørende L for perioden 13. august 2015 til 12. januar 2016, anmeldelse af erhvervs sygdom udarbejdet af praktiserende læge ... den 22. september 2015, L's besvarelse af spørgeskema til Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring af 16. oktober 2015, L's beskrivelse af hændelsen til brug for speciallæge af 7. juni 2016, Psykiatrisk Erklæring udarbejdet af speciallæge i psykiatri ... af 8. juni 2016, L's beskrivelse af gener efter episoden af 23. februar 2017 og journalnotat fra Klinikken for Psykiatrisk Sundhed.

Forklaringer

L har afgivet forklaring og S har afgivet supplerende forklaring.

L har forklaret, at hun siden 1999, hvor hun blev uddannet, og frem til 2014 arbejdede på fuld tid som folkeskolelærer. ... Skole, hvor episoden skete, er en almindelig folkeskole, hvor der også var omkring 60 specialskolebørn. Hun underviste de ældste specialskolebørn.

Den pågældende dag var hun vikar i en specialklasse, hvor hun og den anden lærer ved navn F blev enige om at tage eleverne med på en gåtur. Der kom en tredje lærer forbi med S, som på daværende tidspunkt gik i en almindelig klasse. S havde i den pågældende uge ikke almindelig undervisning, idet lærerne i hans klasse ikke ville have ham med på lejr tur, hvorfor han blev undervist efter et specielt skema. S havde tidligere gået i skolens specialafdeling på indskolings- og mellemtrinnet, men hun havde ikke tidligere undervist ham og havde derfor kun begrænset kendskab til ham. S kom med på turen.

Da de var på vej ud af skolen, begyndte S at holde dørene, så de havde svært ved at komme ud. Udenfor slog S på affaldscontainerne og klappede lågene op og i. S var meget urolig. De fortsatte deres tur. Hun kom til at gå med S på den ene side og en anden elev, A, på den anden. S provokerede A, som var dårligt begavet og nemt blev opfarende og ked af det. Hun vidste, at hun skulle holde A i ro, og hun måtte derfor aflede S. De gik fra skolens område mod byen forbi nogle træer. S fandt en stor kæp, som han forsøgte at slå A med. Hun forsøgte at holde A i ro, og hun bad S stoppe. S slog A, og der kom blod på A's kind. A fik også et slag over hånden. Hun lagde derfor armen om S' skulder og sagde, at de skulle gå tilbage til skolen. Hun tænkte, at det ville være den bedste måde at få S ud af situationen på. De 15 andre elever, som gik med den anden lærer, var påvirkede af situationen.

Da hun lagde armen omkring S, angreb han hende i stedet. Hun fik slag med kæppen på underarmen og maven. Senere kunne hun se blødninger på maven, og hun havde i flere måneder en lang dyb ridse på armen. Samtidig med hun fik slag med kæppen, fik F trukket A væk og sikret sig, at de andre børn i alderen 16-19 år, blev trukket med op ad en villavej tilbage mod skolen. Flere elever var begyndt at græde. Der kom flere beboere ud af husene på villavejen, og nogle af børnene kom med ind i husene for at komme væk. Hun vurderede, at S var til fare for sine omgivelser. Efter hun havde værget for sig, forsøgte hun at holde S fast. Det gav tumult. På et tidspunkt faldt hun og slog hul på bukserne. S sparkede hende, mens hun lå på asfalten, men hun var hurtigt oppe igen. Da var F kommet tilbage til hende. Hun og F skiftedes derefter til at holde S fast. Hun blev ved med at sige til S, at hun ville slippe ham, hvis han faldt til ro. S græd og havde svært ved at finde ro. Til sidst sagde S ok, hvorefter hun og F slap ham, og han gik væk. De troede, at S var gået tilbage til skolen. Pludselig kom S tilbage fra en have med sten i hænderne, og han gik truende og råbende hen imod hende. Hun tænkte, at det ville gå helt galt, hvis han kastede stenene. Hun følte, at hun var i livsfare, S kastede stenene, men han ramte hverken første, anden eller tredje gang, han kom tilbage efter at have hentet sten. Efter at have kastet tre gange var S væk. Hun ringede til skolelederen, både fordi de havde ansvaret for S, som de ikke længere vidste hvor var, og fordi de ikke vidste, om S kunne stå et andet sted. Ledelsen hentede F, hende og de øvrige elever i deres privatbiler. Hun havde kæppen med tilbage til skolen, hvor den længe stod på kontoret. Forældrene blev orienteret og hun var på kontoret, hvor hun skrev et referat af hændelsen.

Hun ved, at S blev bortvist fra skolen og skulle hjemmeundervises. Hun hørte fra de andre elever, at S under hjemmeundervisningen færdedes meget ude på villavejene. Hun mener ikke, at S kom tilbage til skolen igen. Hun var efter episoden meget nervøs for, at hun skulle møde ham igen. Når hun havde parkeret sin bil, løb hun derfor ind på skolen, samtidig med hun var klar til at ringe 112.

2501

Dagen efter episoden kom moren til S hen på skolen i spisepausen for at hente S' taske og nogle bøger. Moren sagde, at hun ikke troede på, at S havde gjort, som de sagde. Hun måtte løfte op i sin trøje og vise rifterne på sin mave og de blå mærker på armene. Hun gik op til skolelederen, da det var ubehageligt, at moderen var konfronterende. Skolelederen bad hende om at sende moren op på kontoret.

Hun synes, at det gik fint frem til sommerferien. I ferien følte hun, at hun havde influenza. Hun var i perioder så sindssygt træt, at hun næsten ikke formåede at deltage i den ombygning, som de var i gang med hjemme, og under deres sommerferie i Spanien, kunne hun ikke koordinere arme og ben under sine løbeture. Hun vidste ikke dengang, at det var angstanfald, som hun fik. Hun var bange og nervøs.

Efter sommerferien fortsatte hun på arbejde. Hun havde det ikke godt. Primo oktober 2014, hvor hun var på vej til idrætsundervisning, kollapsede hendes ben midt i skolegården, og hun kunne ikke flytte sin ene arm. Hun kom til lægen. Hun havde ekstremt forhøjet blodtryk og var meget svimmel. Hun blev undersøgt for, om hun havde en hjerneblødning. Hun var sygemeldt i tre uger, men der blev ikke fundet en årsag. På daværende tidspunkt overvejede hun ikke, at hun kunne have PTSD. Hun kom tilbage til sit arbejde på skolen, men hun havde det ikke godt. Hendes kolleger sagde, at hun ikke var den vanlige glade og hjælpsomme hende. Hun var i sin sædvanlige stilling frem til sommeren 2015. Dagen inden en lejr tur var hun nødt til at melde fra. Hun lå i sin seng en hel måned. Hun kunne ikke skrive på computer eller sove. Det er derfor korrekt, at hun først i maj 2015 blev sygemeldt, og at det var med stress. PTSD er en stresstilstand. Hun var sygemeldt til oktober 2016, og hun blev varslet opsagt.

Samtidig trådte den nye folkeskolereform i kraft, og mange lærere blev stressede. Hun havde allerede haft stress i oktober 2014. Hun blev derfor henvist til og deltog i det kursusforløb, som stressede lærere blev tilbudt. Det var i forbindelse med den behandling, at man blev opmærksom på hendes symptomer. Hun blev inviteret til en samtale, hvor hun blev undersøgt for angst og halvvejs igennem spørgeskemaet, hvor hun blev undersøgt for PTSD, sagde psykologen, at hun havde PTSD.

Det trafikuheld, som hun forud for episoden havde været udsat for, var ikke voldsomt. Under trafikuheldet måtte hun trække ud i grøften, og det blev kategoriseret som et traumetilfælde. Hun havde hverken psykiske eller fysiske gener efter trafikuheldet. I 2014 blev hun ikke behandlet som følge af trafikuheldet. Hvis der i en afgørelse fra AES står, at hun i 2014 gik til behandling som følge af trafikuheldet, er det ikke korrekt. Det var som følge af overfaldet. Hun valgte selv at gå til behandlingerne for at lette generne.

Det er hendes vurdering, at der ikke er tvivl om, at det er hændelsen i maj 2014, som var udslagsgivende i forhold til hendes PTSD diagnose. Hendes sag er kørt lige igennem AES. Det må underbygge, at der har været tale om livstruende situation. Hun arbejder fortsat på den samme skole og inden for specialskoleområdet. Hun mærker sin PTSD hele tiden, men hun har valgt at sige, at hun skal have noget ud af sit liv. Hun arbejder nu 27 timer om ugen på selvvalgt nedsat tid.

Da hun lagde en arm om S' skulder og sagde, at de nu skulle gå tilbage til skolen, havde hun en dreng på hver side. Hun ville lede S væk fra A. Hun ved ikke, om det, der står i underretningen om, at hun tog bestemt fat om S ryg, er skrevet på baggrund af hendes referat. Hun lavede ikke en fastholdelse på ham fra begyndelsen. Hun forhindrede ikke S' ageren, før han havde været voldelig med kæppen. Hun er sikker på, at hun blev sparket. Hun kan ikke forklare, hvorfor det ikke fremgår af underretningen. I underretningen var der ikke plads til at beskrive alle aspekter af episoden. Hun og sekretæren blev enige om, hvad der skulle stå. Hun synes ikke, at beskrivelsen var fyldestgørende, men hun mente, at de kom så tæt på det faktiske forløb, som de kunne komme. Hun ved ikke, om der var vedlagt en beskrivelse til underretningen.

Hun var ikke ved lægen den 19. maj 2014, men hun tog de billeder med sin mobiltelefon, som nu ligger i sagen. Hun fik en samtale med en psykolog fra Falck Care, som også ringede til hende to uger efter episoden. Hun fik ingen vejledning om, at hun burde anmelde forholdet. Hun anmeldte forholdet næsten to år efter episoden, fordi hun var blevet sygemeldt, og hendes indtægt var truet. Hun havde det ubehageligt med at anmelde en elev, som ikke havde det nemt. Hun mener, at det var den 17. maj 2016, at hun var på politistationen for at anmelde forholdet og aflevere et skema udfyldt af hendes leder.

Efter episoden var hun meget bange for, om S' far ville komme efter hende. Det skyldtes også den omgangskreds, som andre omkring hende havde fortalt, at faren havde. På den landejendom, hvor hun bor, begyndte hun at gå og kigge sig omkring. Hun blev heldigvis ikke opsøgt.

S har forklaret, at han i maj 2014 gik i 5. eller 6. klasse. Han er født den 25. marts 2002, og han var derfor lige fyldt 12 år, da episoden skete. Han havde gået i specialklasse, da han havde svært ved at lære ting og meget andet. Han kan huske den 19. maj 2014. Han var med en anden klasse på en gåtur til byen. Han havde aldrig tidligere haft L som lærer. Han husker, at de diskuterede, men han husker ikke om hvad. L kom bagfra og tog bestemt rundt om hans ryg. Han syntes, at det var ubehageligt, og han fik et chok. Han signalerede, at hun skulle lade være. Han tog fat i hendes arm og

fjernede den fra sin ryg. Han tror ikke, at der skete noget ved det. Han så ikke, at L faldt. Efter han havde fjernet hendes arm, gik han hjem mod skolen. Han ved derfor ikke, hvad der efterfølgende skete. Han gik samme vej tilbage til skolen, som de var gået ud. Det passer ikke, at han har slået L med en kæp, ligesom han heller ikke har sparket hende.

Dagen efter episoden mødte han ind på skolen, hvor hans rigtige lærer, som var klasselærer, hans mor og han tog en snak om episoden. Så var der ikke mere i det. Han fortsatte sin skolegang. Han husker ikke, om han er blevet hjemmeundervist. Han kan ikke huske, hvor længe han blev på skolen.

Han går stadig på den erhvervsskole, som han forklarede om i byretten. Han bor på skolen. Han ved ikke selv, hvad et STU-forløb er. Han skal være på skolen i 3 år. Han tror, at det er et fleksjob, han skal have bagefter. Han får omkring 6.000 kr. i uddannelseshjælp. Han har ca. 2.000 kr. til sig selv, når hans udgifter er betalt.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

Landsrettens begrundelse og resultat

Den 19. maj 2014, hvor S og L var på en gåtur fra ... Skole sammen med andre elever og en anden lærer, var S lige fyldt 12 år.

Efter L's forklaring, som støttes af underretningen til Familieafdelingen i Billund Kommune og anmeldelsen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, lægger landsretten til grund, at S under gåturen først slog en anden elev med en kæp, og at han, efter L bestemt havde lagt en arm omkring ryggen på ham, også slog hende med kæppen. Det lægges videre til grund, at L og senere også F fastholdt S, fordi det blev vurderet, at han var til fare for hende og de øvrige elever, og at L under forløbet blev sparket af ham. Endelig lægger landsretten til grund, at S til sidst kastede sten i retning af L, dog uden at ramme hende. Efter landsrettens vurdering foreligger der derfor en straffelovsovertrædelse.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har i afgørelse af 27. februar 2018 vurderet, at L's skade i form af posttraumatisk belastningsreaktion er forårsaget af, at hun i forbindelse med sit arbejde blev udsat for et voldeligt overfald begået af en cirka 13-årig dreng. På denne baggrund og efter de lægelige oplysninger i øvrigt finder landsretten, at det må anses for mere sandsynligt, at L's diagnose med posttraumatisk belastningsreaktion (PTSD) ikke ville være indtrådt uden den overstående beskrevne handling den 19. maj 2014, end at diagnosen ville være indtrådt også uden handlingen. Skaden må således anses for forårsaget af S, og der foreligger derfor et erstatningsansvar.

Erstatningsnævnet har henholdsvis den 4. oktober 2017, 13. maj 2019, 15. august 2019 og 7. juli 2020 truffet afgørelser om udbetaling af beløb til L, vedrørende dækning af blandt andet svie og smerte og udgifter til advokatbistand. Første gang, S blev orienteret om sagerne ved erstatningsnævnet, var ved Sydøstjyllands Politis høring i udateret brev sendt omkring den 23. september 2020. Sagen vedrørende regreskravet blev anlagt ved stævning af den 2. oktober 2020.

Handlingen fandt sted den 19. maj 2014, da S var 12 år gammel. Han er nu 20 år, og det fremgår af S' høringssvar af 29. september 2020, at han er bevilliget et STU-ophold på ..., samt at han har fået hjælp til at læse og besvare høringen fra Sydøstjyllands Politi. S har forklaret, at han forventer senere at skulle arbejde i fleksjob. På denne baggrund og efter omstændighederne omkring handlingen og dennes beskaffenhed finder landsretten efter en samlet vurdering, at S' erstatningsansvar helt skal bortfalde, jf. [erstatningsansvarslovens § 24 a](#). Herefter bortfalder også M's hæftelsesansvar.

Landsretten tager derfor den af M og S nedlagte påstand om stadfæstelse til følge.

Efter sagens udfald skal Sydøstjyllands Politi i sagsomkostninger for landsretten betale 35.000 kr. inkl. moms til M og S til dækning af udgifter til advokatbistand. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet til advokat taget hensyn til sagens omfang og forløb.

Thi kendes for ret

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal Sydøstjyllands Politi inden 14 dage betale 35.000 kr. til M og S. Beløbet forrentes efter [rentelovens § 8 a](#).